

"Ongeschreven boeken"

Geboekt is onze wintersportvakantie maar nog niet geschreven. Toch is het voor de tiende keer dat deze inmiddels gerenommeerde zestigplussers op grote/verlengde voeten de Alpenuitlopertjes afschuifelen. Jawel, met gepaste snelheid, want dan mogen die zogenaamde Edelgermanen ons wel oneerbare wensen toebedelen, zoals: "Halz- und Beinbruch of Guten Rutsch," daar stinken wij mooi niet in.

Zeker met zeven oldtimers, door de plaatselijke bevolking daar ook wel "Flachlandtirolern" genoemd, zigzaggen we als oerdegelijke Pfaff-naaimachines van de besneeuwde bulten het Klein Walzertal in, om even later weer met een duur betaald mechanisch liftwerk naar het beginpunt te worden vervoerd. Stronteigenwijs als we zijn doen we dit dagelijks van negen tot vier uur, tot we er zo ongeveer het heen en weer van hebben gekregen. Dit doen we al tien jaar lang steeds zes dagen, want geloof me elke dag is een andere en misschien winnen we deze strijd wel. Per slot van rekening is er ook een oorlog gevoerd die tachtig jaar heeft geduurd.

Frank, een van de deelnemers uit de harde kern, kan helaas dit jaar niet meer mee. Nogmaals helaas, want hij was de "smaakmaker" van het gezelschap. Naast het skiën overdag is het diner 's avonds met de hele ceremonie er omheen een van de hoogtepunten. We zoeken vooraf met zorg een goed restaurant op in het dorp, wandelen daarheen, kiezen en bestellen ons menu, eten, keuvelen gezellig, een toetje, de nodige drankjes en met de terugwandeling naar ons verblijf is de avond smaakvol en rijk gevuld.

Frank vervult een bijzondere rol in de ceremonie van deze avonden. Die Deutsche Sprache is voor Frank hetzelfde als Arabisch voor de gemiddelde Nederlander. Toch doet hij in alle ernst alsof. Hij bestudeert de menukaart, waarbij hij zijn leesbril nog te hulp roept, maar kan de gerechten eenvoudigweg niet lezen. Tussendoor kijkt hij naar een willekeurig iemand van de groep en vraagt: "Wa nimde gij?" (Alles in het plat Brabants dialect). Dit vaak nog gevolgd door de vraag: "Is da lekker?" Als de ober dan de bestelling komt opnemen duikt hij weer achter de menukaart tot deze vraagt: "Was möchte Sie, mein Herr?" dan kijkt hij op, knikt naar de bewuste persoon uit de groep en antwoordt: "Ut zelfde as hij."

Het mooie daarvan is, dat het ook geen grappig spelletje naar ons is, maar Frank hanteert dit in alle ernst als een vast ritueel. Dus zijn afwezigheid is voor ons wel een geweldige aderlating tijdens die smaakvolle maaltijden. Ook zijn vaardigheid in de Duitse taal staat weer een jaar stil, want inmiddels wist hij wel dat Eis ijs was en Suppe soep.

Te uwer informatie; wij hebben geboekt van twintig tot zesentwintig februari. Dan wordt onze boeking met verse bevindingen beschreven.

© januari 2011, Mijler, BasicPublishing.nl